

čení (že jest Adolf L. zástupcem žalobcovým) jest právě tak málo přesvědčivé jako další věta, že se strany po vyčerpání povolení spolu vyúčtují, neboť, byla-li smluvena určitá odměna za jednoho vyvezeného koně, nebylo potřebí vyúčtování a žalobce také žádá bez předběžného vyúčtování smluvenou odměnu. Společenská smlouva podle čl. 266 obch. zák. nevyžaduje sice zvláštních forem ani určitého způsobu dohody o ztrátě a zisku. Avšak, uváží-li se shora uvedené okolnosti, zejména, že žalovaní provozovali na základě vývozního povolení žalobcem získaného obchod s koňmi sami, bez účasti žalovaného, jeví se pravá podstata úmluvy mezi žalobcem a žalovanými jako skutečný převod vývozního povolení ze žalobce na žalované za určitou napřed smluvenou úplatu, nikoli jako smlouva společenská. Strany udaly souhlasně, že převod vývozního povolení na jinou osobu není dovolen. Ministerstvo financí v Praze vydalo výnos ze dne 29. března 1920, čís. 30.432/2897, podle jehož § 5 jest převod povolení zakázán a přestupek tohoto zákazu má v zápětí ztrátu povolení a stihá se podle důchodkového trestního zákona, po případě podle jiných nařízení. Soud první stolice zjišťuje, že o vývozní povolení byla nouze a že jen na velkou přímluvu bylo možno je dostat. Jednání žalobcovo, jenž vývozní povolení pro sebe získal a věda o shora uvedeném úředním zákazu, jej porušil a povolení na žalované za úplatu převedl, jest tedy jednáním, přičítím se dobrým mravum. Pohledávky z takového jednání nemohou činiti nárok na ochranu soudní (§ 879 obč. zák.).

Čís. 1778.

Zřekla-li se manželka při rozvodu smírem vůči manželovi nároku na výživné, nelze jí povolití v napotomním sporu o výživné prozatímní opatření.

(Rozh. ze dne 25. července 1922, R I 850/22.)

Při dobrovolném rozvodu vzdala se manželka smírem, požadovati od manžela výživné. Ochuravěvši později, domáhala se výživného žalobou a žádala zároveň za povolení prozatímního opatření placením výživného. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Žalobkyně dle protokolu ze dne 3. června 1922 prohlásila, že vzdává se i pro budoucnost veškerých nároků na výživu, které by jí jako manželce proti manželovi příslušely. Tím byl její nárok z § 91 obč. zák. odklizen (srov. plenisimární rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu z r. 1916, kn. jud. č. 244), a právo její na prozatímní výživné neřídí se již dle § 108 a 117 obč. zák., a nejde nyní, po provedeném již rozvodu, více o prozatímní výživné dle § 382 čís. 8 ex. ř., ano bý se předbíhalo povolením prozatímního opatření konečnému rozhodnutí sporu o placení výživného, když oprávněnost nároku žalobkyně na jiných předpokladech závisí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, vyvrátiti správné důvody soudu rekursního, na něž se poukazuje. Otázka, zda žalobkyni nárok

na výživné přísluší, čili nic neřeší se při rozhodování o návrhu na povolení prozatimního opatření placením měsíčního výživného. O tom bude rozhodnuto až rozsudkem, jímž má být vysloveno, zda uzavřený smír mezi manželi, jímž žalobkyně i pro budoucnost se vzdala veškerých nároků na výživu, v tomto směru dále platí, či se změňuje. Dokud rozsudečným výrokem smír v tomto směru se nezmění, platí mezi manželi a dle něho nemá manželka nároku na výživné a nemůže jí proto být přiřknuto cestou pouhého prozatimního opatření.

Čís. 1779.

Soud rekursní nemůže sám od sebe odejmouti pozůstalost notáři a přikázati ji soudu pozůstalostnímu.

(Rozh. ze dne 29. července 1922, R I 808/22.)

Rozhoduje o stížnosti pozůstalého manžela do usnesení notáře jako soudního komisaře, jímž vyhověno návrhu zákonných dědiců na provedení odhradu pozůstalého jmění, nařídil rekursní soud sám od sebe, že další projednání pozůstalosti se notáři odmíná a že jest je provést soudu pozůstalostnímu, ježto notář dopustil se v projednání zcela jednoduché pozůstalosti zbytečných průtahů.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Stanoví-li čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n., upravující nově předpisy §§ 28 a 29 nesp. pat., že soud může ze závažných důvodů se usnésti, že místo notáře projedná pozůstalost sám anebo převezme projednání pozůstalostí, jež již notáři odevzdal, plyne z doslovu tohoto předpisu zřejmě, že opatření takové vyhraženo jest jedině soudu projednacímu, proti jehož usnesení v té příčině jest notáři i stranám opravný prostředek vyhražen. Soud rekursní není však z vlastního popudu k opatření tomu oprávněn a mohl by se na něm usnést jen v pořadu stolic, když by věc k rekursu některého z účastníků na něho k rozhodnutí byla vznesena. Jest tudíž stížnosti přiznati, že soud rekursní usnesením svým, dle něhož sám od sebe bez jakéhokoli návrhu stran, uplatněného pořadem stolic, projednání pozůstalosti notáři odejmul, vybočil z mezí svého oprávnění. Měl-li u výkonu své dohlédací činnosti (§ 74. org. zák.) za to, že postup stěžovatele při projednání zavdává příčinu k tomuto opatření, mohlo se tak státi jen příslušným upozorněním na soud projednací, jemu však vlastní usnesení v té příčině vyhraditi.

Čís. 1780.

Ustanovení § 1116 a) obč. zák. a zákona o ochraně nájemců jsou též na prospěch odkazovníků, kteří se přihlásili podle § 726 obč. zák. k dědictví po nájemci.

Úmluvy, již se nájemník zavázal, z bytu se vystěhovati, nelze za platnosti zákona o ochraně nájemníků proti němu uplatniti.

(Rozh. ze dne 29. července 1922, Rv I 807/22.)